Η βία κατά των γυναικών και η ενδοοικογενειακή βία καθορίζονται σε μεγάλο βαθμό από τα στερεότυπα, τις προκαταλήψεις και τις διακρίσεις λόγω φύλου. Μια μελέτη που πραγματοποιήθηκε στην Ιταλία από το Πανεπιστήμιο της Tuscia, σε συνεργασία με τη ΜΚΟ Σύνδεσμος Γυναικείας Διαφοράς και με τη συμβολή της Προεδρίας του Υπουργικού Συμβουλίου – Τμήμα Ίσων Ευκαιριών, στο πλαίσιο του έργου «ΒΗΜΑ στερεότυπο και προκατάληψη» δείχνει πώς είναι η ιστορία της βίας κατά των γυναικών που εξακολουθεί να διαποτίζεται από επαναλαμβανόμενα στερεότυπα στον ιταλικό Τύπο και επίσης στη γλώσσα των δικαστικών αποφάσεων.

Η μελέτη ανέλυσε συνολικά 16.715 άρθρα σχετικά με το φαινόμενο της βίας λόγω φύλου σε μια περίοδο τριών ετών, από το 2017 έως το 2019. Πρώτα απ 'όλα, η μελέτη δείχνει μια υπερεκπροσώπηση των φαινομένων βίας των μειονοτήτων σε σύγκριση με την πραγματικότητα. Το έγκλημα που εντοπίζεται συχνότερα από την εισαγγελία είναι η οικογενειακή κακοποίηση (51,1%), δεύτερον η καταδίωξη (30,7%), τρίτον η σεξουαλική βία (17,1%), τέταρτη η γυναικοκτονία (0,7%) και στην τελευταία θέση η εμπορία ανθρώπων / υποβιβασμός σε δουλεία (0,4%). Μεταξύ της βίας που αναφέρεται στον Τύπο, η καταδίωξη είναι το πιο διαδεδομένο και προβληματικό έγκλημα (53,4% των άρθρων), ακολουθούμενη από τη δολοφονία/γυναικοκτονία (44,5%). Μόνο στην τρίτη θέση, με ποσοστό 14%, βρίσκονται τα κρούσματα ενδοοικογενειακής βίας, που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των εγκλημάτων κατά των γυναικών. Δεύτερον, η αφήγηση εστιάζει στο θύμα, τη γυναίκα, και συχνά χρησιμοποιεί ένοχη γλώσσα για αυτήν. Επιπλέον, οι γυναίκες δεν είναι σχεδόν ποτέ πρωταγωνίστριες, αλλά μάλλον γίνονται παθητικά αντικείμενα της αφήγησης. Τέλος, λέξεις όπως «raptus», «οικογενειακός καυγάς» ή «δράμα ζήλιας» χρησιμοποιούνται συχνά, αρνούμενοι την αναδρομικότητα της βίας κατά των γυναικών.

Όσον αφορά τη γλώσσα του δικαστηρίου, συνολικά 283 δικαστικές αποφάσεις αναλύθηκαν στη μελέτη από το 2010 έως το 2020. Διαπιστώθηκε ότι «δείκτες αξιοπιστίας» (π.χ. συναισθηματικότητα, ευθραυστότητα, σεμνότητα κ.λπ.) χρησιμοποιούνται συχνά για να δώσουν μεγαλύτερη σταθερότητα στις δηλώσεις των γυναικών θυμάτων βίας, οι οποίοι, ωστόσο, βοηθούν στην αναπαραγωγή μιας στερεότυπης αναπαράστασης των γυναικών και των σχέσεων των φύλων. Όπως συμβαίνει σε μεγάλο μέρος της γλώσσας του Τύπου, υπάρχει μια τάση στο δικαστήριο να περιγράφεται η βίαιη σχέση στο πλαίσιο του «καυγάδικου ζευγαριού» και όταν ο όρος «raptus» υπάρχει στην πρόταση, υπάρχει το αφηγηματικό πλαίσιο το σχεδόν ανεξέλεγκτη παρόρμηση που οδηγεί τον άνδρα στη βία, καθώς και το πλαίσιο της ζήλιας.

Από αυτή την έρευνα, λοιπόν, προκύπτει ότι η κοινωνική αναπαράσταση της βίας στην Ιταλία τείνει να μετριάσει ή να παραλείψει την ευθύνη των ανδρών πρωταγωνιστών για

βίαια επεισόδια και εγκλήματα.